

[Poul Schlüter.]

til udbetaling. Til næste år vil indeksreguleringen pr. kontrakt være på 24 kr., men til gengæld bliver der tale om beskatning af de samlede udbetalinger til sparerne, både af de indskud, der i sin tid og igennem årene er foretaget, af rente og rentes rente og af statens reguleringstilskud. Den samlede udbetaling bliver på 95 kr. Hvis man regner med en gennemsnitlig trækprocent på 40, får statskassen til næste år pr. kontrakt over for de 24 kr. i indeksreguleringstilskud en skatteindtægt på 38 kr. Med andre ord kan økonomi- og budgetministeren for så vidt glæde sig, nok skal han til næste år begynde udbetaling af reguleringstilskuddene, men til gengæld får han en større skatteindtægt, og det ville jo fortsætte, hvis denne opsparingsordning blev vedligeholdt. Omkring århundredskiftet vil indeksreguleringstilskuddet være på ca. 1.600 kr. Til gengæld vil de samlede udbetalinger pr. kontrakt være på 4.800 kr., og det vil give en skatteindtægt på 1.920 kr., altså mere end staten skal punge ud med i reguleringstilskud. Det hele beskattes jo. Til udsættelsen med beskatningen svarer, at de pågældende sparere udsætter deres forbrug, og det er en god sammenhæng.

Jeg mener også, at der er en anden ting, regeringen ikke har taget i betragtning, nemlig at når folk har indtægt af indekskontrakterne, når de når pensionsalderen, kan der jo blive tale om, at de får et nedslag i folkepensionstillægget. Men ved at man nu afskærer folk fra frivilligt og privat at spare op, må man imødesee, at staten til gengæld får en øget udgift til pensionstillæg. Det tæller også.

Så vil jeg gerne vende mig til, hvad vi nu ved om, hvem det er, som gør brug af disse opsparingsordninger, for man kan naturligvis med rette stille spørgsmålet: er denne opsparingsordning i særlig grad til gavn for befolkningsgrupper, der er velstående? Hvad ved vi om det? Vi har altid haft nogle tal, men nu har vi under udvalgsbehandlingen fået de nyeste. Hvert år foretager banker, sparekasser og forsikringselskaber en statistisk opgørelse over deres sparere. Det er oplyst for os, at det nu er omkring 60 pct. af indeksopparerne, som er lønmodtagere, og af dem er ca. 30 pct. arbejdere, medens ca. 70 pct. af dem er funktionærer. Sådan

er fordelingen. Der har været en meget kraftig stigning, i øvrigt både for faglærte og ufaglærte arbejdere, og det synes jeg er en meget glædelig udvikling.

Der er også en anden glædelig udvikling i institutternes talopgørelser. Det viser sig, at stadig flere unge benytter sig af denne opsparingsordning. I 1969 blev 57 pct. af samtlige indekskontrakter tegnet af sparere under 35 år. Det er en god ting. Jeg mener, at man har lov at slå fast, som et fagligt blad gjorde for nylig, at denne ordning er verdens bedste, også i den forstand, at det er en ordning, som benyttes af et bredt udsnit af den danske befolkning. Nu skal den altså afskaffes, hvis regeringen får sin vilje, og det gør den jo nok i denne sag. Det beklager jeg.

Så kunne man vel tænke sig, at man i forbindelse med afskaffelse af denne særlige form for opsparingsbegunstigelse drøftede indførelse af nye. Nogle vil mene, at skattebegunstigelsen er for kraftig på det nugældende lovgrundlag; andre vil mene, at indeksreguleringen er for rigelig. Det kan vi alt sammen i og for sig tage op til en analyse, hvis der er vilje til det. Men her vil jeg gerne fremhæve den skuffelse, det har været for os, at regeringen og dens repræsentanter under udvalgets arbejde pure har afvist enhver drøftelse om nye opsparingsfremmende ordninger. Mange, mange forslag har været på det bord, som burde være blevet til et forhandlingsbord. Men væk med dem, der var ikke ringeste vilje til at drøfte noget som helst.

Man kunne f. eks. tænke sig en ny opsparingsordning, hvor der ikke var tale om et reguleringstilskud, som blev ydet af statskassen, men derimod nok en pristalsregulering i den forstand, at præmierne år for år sættes i vejret i takt med prisstigningen. Afvist!

Der kunne tænkes en begrænset skattebegunstigelse. Der kunne tænkes den nyordning, at man gav skattebegunstigelsen ikke i form af et nedslag i den skattepligtige indkomst, men i form af et nedslag i den beregnede skat. Derved ville man i hvert fald imødegå den indvending, at skattefordelen er størst for de store og mindst for de små indkomster. Fejet af bordet! Ikke ringeste vilje til at gå ind i en analyse af, om der ikke her kunne findes en fornuftigere